

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 3/březen 2019

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	14–15	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.00	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	17.30	mládež
Pátek	15.30	dorost
	18.00	předkřesťně-konfirmační příprava
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Luděk Rejchrt a branický sbor	12
Za sborového života	3	Co je to proti věčnosti?	14
Z únorového staršovstva		další vzpomínka na L. Rejchrtu	
Pozvánky a program		Vzpomínky na Jiřinku Adamcovou	15
Zpráva o výročním shromáždění	4	ve verších i v próze	
Diakonie ČCE		O začátkách herrnhutských hesel	20
Koncerty bez opony	5	Armáda spásy	22
Druhý pozdrav z Ameriky	6	a Antonín Plachý v Braníku	
Zprávy k výr. sbor. shromáždění	10	Prosba z hEaVENU	23
modlitebka, čtení, neděлька,		LEGO párty	23
mládež, biblická, dorost,		BraníXobě	24
hEaVEN		Kvízy (opravy)	26
Společenská kronika	11	Kontaktní informace	27
(dvě smutné zprávy)		Tiráž	27

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z ÚNOROVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo 18. února na své 794. schůzi. *Biblický úvod* měla Marie Procházková. Vycházela z Pavlova Prvního listu Tesalonickým, 4. kapitola, verše 14–16.

Staršovstvo se zabývalo přípravou sborového shromáždění, které se uskuteční v neděli 24. 3. 2019.

Diskutovalo o *vzpomínkovém odpoledni na bratra faráře Rejchrtu*, které se bude konat v sobotu 30. 3. 2019 od 14 hodin v našem kostele. Rozhodlo se oslovit členy sbory i další zájemce, kteří chtějí vydat svědectví o bratru Rejchrtovi, napsat na něj vzpomínku nebo zapůjčit fotografie. Tyto texty i skeny fotografií budou součástí pamětní knihy věnované Ludku Rejchrtovi. Vděčně uvítáme také texty jeho kázání, záznamy písní a vánočních her v libovolné podobě (i původní scénáře). Skeny lze zasílat na branik@evangnet.cz

Staršovstvo se rozhodlo *finančně podpořit sbor ČCE v Jičíně*, který naléhavě potřebuje rekonstruovat byt pro novou farářku.

Dohodlo se se společenstvím Exit, že malý sálek budou využívat pouze na uskladnění molitanových podsedáků. Při práci s jejich klienty bude uzamčen.

Poděkovalo Ivě Jungwirthové za zajištění stojanu na kola a kompostéru. ■

POZVÁNKY A PROGRAM

- 9. 3. (sobota) 9.00 dětská legopárty (EVEN)
- 10. 3. bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann
- 15. 3. (pátek) 18.00 Vinice (křesťansko-židovské společenství, EVEN)
- 17. 3. bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann (Večeře Páně)
- 21. 3. (čtvrtek) 18.00 Michal Bruncko, muzikál (EVEN)
- 24. 3. bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann, poté sborové shromáždění
- 30. 3. (sobota) 14.00 vzpomínka na faráře bratra Ludka Rejchrtu
- 31. 3. bohoslužby, J. F. Pechar a M. Pfann ■

ZPRÁVA

o výročním shromáždění Diakonie ČCE

V sobotu, 26. ledna, jsem se v zastoupení Ivky Jungwirthové zúčastnil v ústředí Diakonie ČCE v Belgické ulici v Praze výročního shromáždění Diakonie ČCE.

Diakonie ČCE, www.diakonie.cz, byla založena v roce 1989 a je druhá největší nestátní organizace zabývající se sociálními službami a občanskou pomocí. Pomoc poskytuje bez ohledu na vyznání.

Poslání Diakonie je ve výroční zprávě za hodnocený rok 2018 vyjádřeno těmito slovy:

„Jsme jedním z největších poskytovatelů sociálních služeb v České republice. Pomáháme seniorům, dětem a dospělým s postižením a lidem v různých životních krizích. Každý lidský příběh je pro nás důležitý... Posláním Diakonie je tvořit společenství, které v milosrdenství a s nadějí fortelně pomáhá potřebným.“

Ke konci roku 2017 měla Diakonie celkem 143 míst po České republice, z toho 142 sociálních a 7 zdravotních služeb, 17 chráněných dílen a sociálních podniků, 16 diakonických škol a Diakonickou akademii. Diakonie je také aktivní v 10 zemích světa.

Mne v popisu poslání Diakonie zaujalo slovo „fortelně“. Není to běžně používané, spíš lidové slovo. Na internetu je možné se dohledat jeho významu jako „obratný, zručný, důkladně udělaný, pořádný“. A v podobném „fortelním“ duchu, jak já jsem ho prožil, probíhalo letošní celodenní shromáždění.

Hlavní body dopoledního programu byly po ztišení a úvodních proslovech organizační záležitosti – slib členů a poradců shromáždění, volba předsednictva, zapisovatelů, skrutátorů a verifikátorů voleb a vlastní volby. Proběhla nominace kandidátů a volba členů a náhradníků dozorčí rady Diakonie na synodu ČCE a volba zástupců Diakonie na synod.

Po polední přestávce promluvil ředitel a předseda správní rady Diakonie ČCE bratr Jan Soběslavský na téma *Participativní model řízení Diakonie ČCE* a člen správní rady Diakonie bratr Štěpán Brodský na téma *Hodnoty Diakonie – prezentace a implementace*. Po odpolední přestávce se bratr Dan Žárský, který vede středisko Diakonie ve Vsetíně, věnoval mně mimořádně blízkému tématu *Rozprava – partnerství se sbory a činnost dozorčích rad středisek*.

Následovala všeobecná rozprava, plná zajímavých názorů, připomínek a podnětů účastníků shromáždění, zakončená schvalováním přijatých usnesení. Bohatý, náročný den zahájil a modlitbou zakončil předseda dozorčí rady Diakonie bratr Vladimír Kopecský.

Náš sbor je v životě Diakonie ČCE aktivně zapojen – čtyři sestry a dva bratři jsou členy dozorčí rady Střediska celostátních programů a služeb Diakonie ČCE. Jednotlivými složkami „našeho“ Střediska, nad kterým má náš sbor patronát, jsou Lifetool (věnuje se technické podpoře lidem s komunikačním omezením), projekt DOMA (pomoc uznaným azylantům), Středisko pro zrakově postižené a Azylový dům.

Některé z těchto služeb jsou podporované státními dotacemi, ale největší část příjmů pochází ze zahraničních zdrojů. Středisko pro zrakově postižené závisí jen na darech našeho sboru a české veřejnosti.

Podrobnější zpráva o činnosti Střediska za rok 2018 bude předložena na našem sborovém shromáždění v neděli 27.3.

Petr Bísek
Ládví, 7. února 2019

KONCERTY BEZ OPONY

Ve středu 13. března od 19 hodin se můžete těšit na koncert **Ernst Gottlieb Baron** (1696–1761). Skladby od tohoto loutnisty a flétnisty zahrají Rudolf Měřinský (barokní loutna) a Jakub Klár (příčná flétna).

Ernst Gottlieb Baron není příliš známý, přesto patří k vrcholným skladatelům německého baroka. Přejeme krásný hudební zážitek. ■

DRUHÝ POZDRAV Z AMERIKY

Je po Vánocích a máme za sebou dvě třetiny pobytu v Denveru.

Byla jsem moc ráda, že se mi podařilo přiletět před začátkem adventu na tři týdny do Prahy.

Bylo báječné být intenzivně s širokou rodinou, dětmi a vnoučaty.

Uvědomila jsem si, kolik lidí mám ráda, s kým vším bych se chtěla setkat. A zároveň mi hodně lidí dalo najevo, že jsem jim chyběla, to opravdu zahřálo.

V adventu v Praze jsem si uvědomila, jak mnohohvrstevným požehnáním sbor může být.

S branickým sborem mě pojí 62 let, moji lidé, vzácné společenství, kde jsem opravdu zakotvená, rostlá a ráda a vděčná za všechny okolo. Jsou zde lidé, kteří mne znají jako malou holčičku, jsou zde přátelé mých rodičů, s kterými mohu vzpomínat, přátelé, s kterými se známe desítky let. Jedna rovina sborového společenství je o sounáležitosti a dlouhodobém přátelství.

Tady v Denveru si zase uvědomuji, jak sbor v cizině s sebou přináší, navzdory rozdílnostem, něco zásadně podstatného – hlubokou rovinu víry, kterou můžeme sdílet, být v jednotě a porozumět si. Jste mezi cizinci, ale protože máte společný základ, můžete rychle objevit lidi „stejně krevní skupiny“ a setkáte se s otevřeností a přijetím... a humorem.

Jsem moc ráda, že nejsem upnutá jen na jednu denominaci a můžu hledat a nacházet, i jak to vidí jinde.

Při větším množství sněhu chodíme pěšky k luteránům. Jejich bohoslužba je celá provázaná liturgií, napsaná na programu, který dostanete u vchodu, od A až do Z. Je to trochu nezvyklé.

Při vánoční liturgii jsme třikrát opakovali zaslíbení z Izaiáše, kým Ježíš je – říkají místo našeho – otec věčnosti, kníže pokoje – věčný otec, princ pokoje. Začala jsme se těšit na další řádky a vyznání nahlas. On opravdu JE princ pokoje.

V našem sboru v centru města byly Vánoce výrazně jazzově podbarvené. Velký adventní jazzový koncert. V neděli Tichá noc se saxofonem, trubkou a kytarami, i ve španělštině. Lidé při zpěvu nestojí v klidu, část černochoů se pohupuje, lehce tleská do rytmu, občas zazní amen, haleluja.

Připravovali jsme vánoční program a jídlo pro bezdomovce. Výborné jídlo, krátké čtení z písma a písničky. Všechny jsem uměla. (V autě, když jedu sama, mám zapnuté křesťanské rádio a zpívám si. Ty nejoblíbenější z plna hrdla.) A bylo hezké, že pro bezdomovce hrála 97letá paní na klavír a zpívali dva starší lidé z Číny a já.

Protože mám na starosti úklid oblečení ve skladu, prosili mě různí lidé o něco na sebe. Málokdy jim rozumím. Poprosím je, ať mi řeknou pomalu, co chtějí. Protože jsem oblečení skládala a uklízela, byla jsem schopná jim něco najít podle jejich přání a ještě si mohli vybrat. Když jsem po práci vyšla ven, na sluníčku tam kouřila celá velká skupina. Hezky mě obklopili a děkovali, že jsem jim pomáhala. Je to úsměvné, ale to, že jsem z ciziny, berou jako něco zvláštního. Myslí si, že jsem se sem přijela se o ně starat a připadají si důležití.

Tento týden tu došlo ke smutné události. Jeden muž, bezdomovec, který se zapojil do programu obnovy a začal za malý peníz vypomáhat při aktivitách ve sboru, ukradl 100 dolarů, jedinou rezervu na špatné časy, tomu, o koho se staral. Náš vedoucí Harold plakal. Tajně, při čištění trouby. Nemohl pochopit, jak někdo může okrást takového chudáka. Cesta obnovy je složitá.

Na Vánoce jsem se snažila připravit tradiční české vánoční jídlo. Pečení cukroví bylo zábavné. Nechtěla jsem kupovat kuchyňské váhy, tak jsem množství odhadovala. Dopadlo to dobře. Testovala jsem ryby, která by byla nejvhodnější na polévku, když tu kapra nemají. Vyhrála to treska v kombinaci s lehce osmaženým tofu – místo mlíčí, byla výborná. U kyselých okurek jsem dávala pozor, abych nekoupila ty okořeněné česnekem (fakt nepříjemné překvapení).

Chodíme tu s Alešem občas večer na procházku. Bohatá svítící vánoční výzdoba je někdy krásná a někdy... pestrá barevná světélka, promítání vloček na fasádu, nafukovací zmítající se sněhulák a Santa lezoucí na střechu v kombinaci s blikajícími jelínky, lízátky a větrníky na trávníku jsou skutečně síla. Inu jiné kulturní zvyky. A některé pěkné. Třeba stará paní s čepičkou a rolničkami před obchodem, která vybírá na Armádu spásy. Nebo vozíky v obchodě, kam je možné vložit a darovat zakoupené jídlo a dárky do jídelní banky pro potřebné.

Stále využíváme příležitosti vyjet na výlety do hor.

Podnikli jsme výlet do Black Hawk City/Central City, kde kdysi byla zlatá hořečka a nyní tam jsou kasína. Tomuto místu se říká nejbohatší čtvereční míle na zemi. Na konci 19. století se zde těžilo zlato, celkem za 500 milionů dolarů. Udělali jsme si krásný výlet v okolní krajině, která je stále poznamenána stopami po dolování před více než sto lety. V kopcích je spousta cest vystavěných ve svahu a podepřených z boku zídkami svědčícími o umu horníků, kteří většinou pocházeli z Cornwallu a Walesu, tedy ze zemí protkaných kamennými zdmi. Dnes jen vytušíte, kudy u potoka vedla cesta, vše je zarostlé vysokými stromy a keři. A bylo moc pěkné, že jsme za celý den v kopcích a lese nikoho nepotkali.

Dny jsou tu převážně slunečné (300 dnů v roce!) a to je báječné.

A tak ve slunečném dni a v mrazu (-11 °C) posílám vřelý pozdrav.

Marta Drápalová

ZPRÁVY K VÝROČNÍMU SBOROVÉMU SHROMÁŽDĚNÍ

ZPRÁVA ZA MODLITEBNÍ SKUPINKU

Vždy v úterý se scházíme v 7.30 ráno v počtu čtyř až osmi lidí, přičemž naše řady nejsou nijak omezené – každý další je vřele vítán (jistý čas na modlitební chodil dokonce pán z jiného křesťanského sboru).

Modlitební setkání má zpravidla dvě 15minutové části – v té první si dokola předáváme slovo a kdo má chuť či potřebu, ten se dobrovolně sdílí s ostatními se svými trápeními, radostmi či prosbami do budoucna; zkrátka takovými věcmi, které by rád v modlitbě předložil Pánu.

V druhé patnáctiminutovce se ztišíme a modlíme za věci, které byly právě zmíněny, či za jakékoli jiné, na které si v danou chvíli vzpomene. Setkání zakončujeme společnou modlitbou Páně.

Eventuálním zájemcům o připojení se k této skupině doporučuji, aby mě vyhledali, a já jim jednak můžu povědět podrobnosti a také dám kontakt na Michala Mazného, který vždy předem posílá e-mail potvrzující konání modlitebního setkání. (O prázdninách se modlitební obvykle nekoná.)

Michal Mazný je vedoucím skupinky ranních čtenářů, která bezprostředně navazuje na modlitební.

Já se každé úterý účastním obou těchto skupinek a trávím příjemné duchovní brzké úterní dopoledne. Doporučuji. ☺

Dáňa Pinc

ZPRÁVA ZA KROUŽEK RANNÍHO ČTENÍ

Každé úterý (kromě prázdnin a výpadků) ráno od 8.05 (tj. po ranním modlitebním setkání) se v Evenu (dříve v apsidě i jinde) schází kroužek ranního čtení, který v proměnlivém složení běží od září 2011 (tj. 7 a půl roku). Schází se nás cca 4 až 10. Na každém setkání si posíláme knihu dokola a každý přečte jeden odstavec. Po přečtení kapitoly (či vhodného celku) si o tom společně povídáme a na závěr se pomodlíme. Končíme obvykle v 9 hodin (ráno). Když knihu dočteme, přinese si návrhy na knihy další, představíme si je a zvolíme tajným hlasováním (či dohodou) pokračování. Za tu dobu jsme už přečetli (datum je odkdy):

01. 09. 2011 Evangelický katechismus
19. 09. 2012 C. S. Lewis: Rady zkušeného ďábla
05. 06. 2013 Jacques Philippe: Ve škole Ducha svatého
09. 12. 2013 Rick Joyner: Poslední bitva
08. 09. 2014 Anthony de Mello: Cesta k lásce (nedočteno)
03. 11. 2014 Jacques Philippe: Vnitřní svoboda
15. 09. 2015 J. A. Komenský: Labyrint světa a ráj srdce

10. 05. 2016 Kateřina Lachmanová: Síla přímlyvné modlitby

22. 11. 2016 C. S. Lewis: Čtyři lásky

22. 05. 2017 Ladislav Heryán: Exotem na této zemi

06. 03. 2018 Luděk Rejchrt: Na úpatí hory

20. 11. 2018 Marek Orko Vácha: Nevyžádané rady mládeži

Setkání se často účastní i bratr farář nebo bratr vikář (nebo oba), čili máme i teologický dozor. Hodně čteme katolíky, ale nejen. Přestože věkový průměr účastníků odpovídá spíše střední až starší generaci, tak nás aktuálně čtená kniha Marka Orko Váchy „Nevyžádané rady mládeži“ baví a provokuje k diskusi. Rádi uvítáme další účastníky.

Michal Mazný (koordinátor)

ZPRÁVA O NEDĚLNÍ ŠKOLE V ROCE 2018

V uplynulém roce probíhala nedělní škola obdobně jako v předchozím období.

Scházela se dvě početná oddělení dětí podle věku - mladší, tj. předškolní a školního věku.

Na výuce se podílelo devět vyučujících. Všichni vkládali do své služby mnoho obětavosti i invence.

Tematicky jsme byli opět propojeni s bohoslužbami: první biblické čtení při nedělních bohoslužbách bylo základem pro výuku.

Významnou a roky očekávanou změnou byla možnost vyučovat v důstojných podmínkách: po letech náročného vtěsnávání se do malého sálku s dětmi jsme vděčně začali využívat naši přístavbu, zpravidla slouží pro oddělení mladších dětí. V přístavbě máme také již prostor i pro naše materiály a pomůcky k výuce.

Jako vyučující se scházíme k našim poradám každé dva měsíce, někdy mezi nás zavítá bratr farář.

Probíráme jak provozní, tak i záležitosti týkající se obsahu výuky, přístupu k dětem, volbě pomůcek - katechetických materiálů. Nedílnou součástí naší služby dětem jsou přímlyvy a prosby za její požehnání v životech dětí. *M. Žilková*

MLÁDEŽ V ROCE 2018

Naši mládežníci se ujali práce se starším dorostem. Tato navýsost dobrá zpráva s sebou nese jeden negativní důsledek, totiž výrazný pokles účastníků setkání mládeže. Ta se nakonec v loňském roce sešla 20× při průměrné účasti 4 osob.

J. F. Pechar

BIBLICKÉ HODINY V ROCE 2018

Každou středu se od 18 hodin schází v průměru deset zástupců spíše starší generace k biblickým hodinám. Postupně jsme přečetli knihu Ludka Rejchrt „Taková dlouhá cesta“ a společně přemýšleli nad historií církve. Celkem jsme se sešli 32×.

J. F. Pechar

ZPRÁVA ZA MLADŠÍ DOROST 2018

Mladší dorost se schází každý pátek od 15.30 do 17.30. Věkové rozpětí dětí je od 5 (i mladší) do 13 let. Děti se zúčastňují v počtu 7–17 na schůzce (viz docházkový list v Evenu). Vedoucí se zúčastňují v počtu 2–4 (Adéla Bedrníková, Veronika Mazná, Pavlína Kroužková, Tomáš Bedrník).

Program: úvodní hra, zpívání, duchovní program, tematická činnost/hra, modlitba, svačina, docházka.

Od začátku školního roku probíráme podobenství převážně z Matoušova evangelia, ilustrace vytváří Alžběta Slabá (k vidění v Evenu).

Scházíme se většinou v Evenu, kde využíváme audiovizuální techniky, pouštíme dětem pořady s biblickou tematikou, zkoušeli jsme i biblické hry online apod.

Letos mají děti možnost účastnit se tzv. Biblické olympiády a naučit se různým znalostem (Desatero, vyznání víry, ovoce Ducha Svatého, Boží zbroj, ...). Za každou dosaženou „metu“ jsou odměňováni.

Pořádáme také víkendové a vícedenní akce cca 1× za 2 měsíce. Zde je větší prostor k navazování užšího vztahu vedoucích s dětmi a dětí mezi sebou navzájem, k rozhovorům a k prožívání společenství mezi sebou a s Bohem.

Pořádání akcí nám výrazně usnadnila možnost přespávání v Evenu s plně vybavenou kuchyní a sociálním zařízením. Akce byly pořádány společně pro děti z obou skupin dorostu a podíleli se na nich v taktéž vedoucí obou dorostů.

Od 1. 3. 2018 do 1. 3. 2019 se uskutečnilo 36 schůzek dorostu, 2 jednodenní a víkendové akce (Fatom opery, Poklad pod sněhem aneb bitva u Stalingradu), jedno- i vícedenní výprava (podzimní výprava Nebeská hostina) a letní týdenní vodácká akce na Bobru.

V brzké době nás čeká LEGO párty (misijní akce pro děti nejen ze sboru), Velikonoční výprava, vodácká víkendová akce, letní voda a možná ještě něco dalšího).

Snažíme se vytvořit prostředí, kde se všechny děti bez rozdílu budou cítit přijímány, kde nebude dáván důraz na výkon, ale každé dítě si bude moci prožít pocit jedinečnosti a přijetí. Kde se děti k sobě navzájem budou chovat laskavě a kamarádsky. Snažíme se vytvořit partu dětí, které budou mít společné zážitky, které se budou na sebe každý týden těšit. Snažíme se vytvořit prostředí, kde se děti mohou setkat s Bohem, chceme pomoci dětem najít Boha, vytvořit si osobní vztah s Ním a ukázat jim, ač nedokonale a pouze dle našich schopností, vědomostí a zkušeností, jak víru žít v běžném životě. Snažíme se ukázat dětem, co nám vztah s Bohem dává, co znamená pro nás a co může znamenat pro lidi okolo nás. Snažíme se dětem vtisknout základní křesťanské principy a realie hrou a zábavnou formou.

Adéla Bedrníková

DĚTSKÝ KLUB HEAVEN

Od září 2018 se každé úterý mezi 9. a 12. hod. se scházejí v EVENU malé děti (většinou do 3 let) se svými doprovody (převážně maminkami, tatínky, ale i dědečky, babičkami, tetičkami a strýčky).

Program schůzek: společné zpívání dětských písniček (převážně od br. faráře Ludka Rejchrt) s pomocí obrázků a ukazování, dále cvičení a hry s využíváním různých pomůcek (padák, míčky, ...) – hry jsou zaměřené na rozvoj pohybových návyků, podporu koordinace a rovnováhy, rozvoj sociálních dovedností – vše s ohledem na možnosti a aktuální naladění dětí, dále následuje biblický program pro dospělé, který je inspirován Hesly Jednoty bratrské (děti si v tu dobu hrají), nakonec tvoření a různé výtvarné hrátky (lepení, malování, tiskání, vykrajování, ...).

Návštěvnost je 3–8 dětí každý týden.

Od začátku školního roku se uskutečnilo 23 setkání.

Snažíme se vytvořit podnětné prostředí a zázemí v našem sboru i pro nejmenší děti, možnost setkávání malých dětí a jejich rodičů, možnost rozhovorů, diskuzí, ale i duchovního nasycení rodičů, které občas není v neděli možné. Dále se snažíme vytvořit otevřené společenství, aby se cítili zváni i lidé, kteří nejsou věřící nebo jsou členové jiných církví.

Adéla Bedrníková

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Dvě smutné zprávy zarmoutily srdce našeho sboru:

Dne nás opustil **31. ledna 2019** emeritní farář, bratr **Luděk Rejchrt**.

Zádušní mše byla sloužena v kostele Panny Marie Sněžné 22. 2. 2019.

Vděčná vzpomínka na bratra faráře **Ludka Rejchrt** zde v kostele a v jeho okolí sobota 30. 3. a v jeho okolí.

Jiřina Adamcová nás opustila **1. února 2019**. Rozloučení proběhlo v Branickém sboru 9. 2. 2019 v 15 hodin.

Děkujeme za jejich životy a modlíme se za jejich místo v království nebeském.

LUDEK REJCHRT A BRANICKÝ SBOR

U příchodu Ludka Rejchrt do branického sboru jsem nebyl. Mohu jenom zprostředkovat pocit svého švagra, že „ta první Večeře Páně, kterou Luděk vysluhoval, byla něčím zvláštní, více slavnostní“. Určitě to tak nějak bylo. A není to snadné vyjádřit. Co? Inu, ten podivný pocit, že v blízkosti Ludka Rejchrt se nebesa jakoby více otevírala, rozjasňovala. Tak jsme to v Braníku prožívali. Samozřejmě, jak to bývá, ne vždy a ne každý.

Pokusím se vyložit, čím se služba Ludka Rejchrt vymykala standardu. Klíčovými slovy budou nasazení, respekt, opravdovost, Ježíš Kristus, křehkost.

NASAZENÍ: Byl pastýřem svého sboru. Sloužil mu ze všech sil. Chtěl s ním být. Třeba představa, že by byl na Velikonoce někde jinde, byla pro něj nepříjemná. Měl jasno v tom, kam sbor chce vést. Byl vnímavý pro nejrůznější podněty. To, co učil, ale k diskusi nebylo. Jeho teologie není a nebyla k mání jako nějaký soubor pouček. Protože v jeho teologii vždy šlo o pohyb, někdy i o drama. Boží příklon k člověku je jejím základem, lidské rozhodování v mezních situacích zdrojem podnětů. Bylo mu jasné, že o požehnání je nutné zápasit. A současně, že je to zápas velmi intimní, do kterého kazateli snad ani nepřísluší vstupovat. Kázání, písničky, divadelní hry, to všechno bylo zvěstí o Boží moci, která přichází nenápadně, nečekaně, a přeci nakonec vítězí. I díky modlitbám. Modlil se za každého z nás.

RESPEKT: Nepřesvědčoval. Naslouchal. Jeho naslouchání bylo podivně účinné. Pokud jste stáli na konci řady, tak odchod z kostela se mohl protáhnout o půl hodiny a více. Ty nejzraněnější a nejzranitelnější si bral pak ještě do kanceláře. Bylo-li to v jeho možnostech, tak poradil a pomohl. Zvláště v praktických věcech. Lidé mu byli ale nesmírně vděční i za to „pouhé“ naslouchání.

Tak jako v jeho teologii bylo na prvním místě přesvědčení a naděje, že jsme v Božích rukou, tak i v jeho naslouchání bylo cosi, co dávalo druhým naději. A jistotu, že nejsou sami. Respekt pro obě strany projevoval i při řešení sporů. Lidé, kteří dění v branickém sboru sledovali z dálky, mohli mít dojem, že v Braníku probíhají nějaké pŭtky, které bratr farář píská a soudcuje. To, co probíhalo, bych spíše než pŭtkami nazval vzájemným se mĭjením. Šlo hlavně o mládež. Bratr farář to rozhodně nesoudcoval. Volal po vzájemném respektu. Ti, kterým to bylo málo, nakonec ze sboru odešli. Byl to ale proces, který trval dlouho. Během něj se jeho aktĕři promĕňovali, včetně bratra faráře. To, že k lidem přistupoval bez ideologického předznamenání, že dokázal přijmout druhého v jeho upřímnosti, mělo obrovskou sílu.

OPRAVDOVOST: Pokud jsem někdy slyšel bratra faráře říci ostřejší slovo, tak to bylo ve chvílích, kdy se domníval, že rozpoznal povrchní zbožnost. Nesnášel velká zbožná slova. Věděl, jak se za nimi může skrývat tvrdost a lhostejnost. Manipulace ve věcech víry ho dokázala rozžlobit jako nic jiného. Byl na to hodně citlivý. Kořeny této citlivosti se dají dohledat, ale to sem nepatří. Ostře vnímal i povrchní soudy, které měly, řekněme, sociální ráz.

Pamatuji si, jak jednou na staršovstvu zmínil, že v branickém sboru v době jeho příchodu existovalo něco, co nazval „honorací“. Lidé, kteří v Braníku vyrostli za jeho působení, vůbec netuší, že jsou v církvi, kde příslušnost ke starému evangelickému rodu může hrát významnou roli.

JEŽÍŠ KRISTUS: Když jsem se kdysi s bratrem farářem bavil o pochybnostech, tak vzpomněl – a slyšel jsem to od něj vícekrát – jak Martin Luther psal sám pro sebe křídou na stole „Baptisatus sum“. Jsem pokřtěn. Jeho přesvědčení, že přes všechna nedopatření, nedorozumění, možné úlety, přes všechnu naši hříšnost, jsme křtem účastni Těla Kristova, bylo nesmírně silné. Nepohnutelné. A v jeho kázáních to bylo poznat.

Když vstupoval na kazatelnu, tak to byl najednou jiný člověk. Oproštěný od různic, sympatií a antipatií, názorů na to či ono. Kázal s vědomím nesmírné závažnosti tohoto aktu. V tu chvíli mluvil jako ten, který stojí před Boží tváří. Jsem nesmírně vděčný za to, že se mu dostalo za jeho služby potvrzení, že „Boží slovo se nenavrátil s prázdnou“.

Čím byl starší, tím více byla jeho kázání orientována na příchod našeho Pána. Prosbou „Přijď tedy, Pane Ježíši“ končovala nejedna modlitba.

KŘEHKOST: Nalézt sílu na kázání Božího slova, pro službu na dětské onkologii a v diagnostickém ústavu nebylo pro něj jednoduché.

Církevní provoz ho obtěžoval odedávna. Bylo zjevné, že pro to, aby mohl dělat to, co dělá, se potřeboval od služby po část týdne oprostít. Psáním knih, malováním obrazů, tesáním dřevěných soch. Byly chvíle, kdy jsme toužili, aby rozsah jeho působení ve sboru byl širší. Ale současně jsme věděli, že to jinak nejde, má-li zůstat tím, kým byl. A toho, jaký byl, jsme si cenili. Nesmírně.

V posledním roce jeho služby vyšlo najevo, že už jen samotná účast na schůzích staršovstva je pro něj zátěží. Když mu bylo nabídnuto, že na ně nemusí docházet, vděčně to přijal. Osobně té křehkosti rozumím jako hluboké nechuti k jakýmkoliv silovým řešením. Silovým třeba jen náznakem. Byl blízko tomu, který „nalomenou třtinu nedolomí“. Postoj málo praktický. Postoj mnohé přemáhající.

Aleš Drápal

CO JE TO PROTI VĚČNOSTI?

Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, povstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. Těmito slovy se vzájemně potěšujte. (1Te 4,16–18)

Těmito slovy potěšuje apoštol Pavel křesťany v Tesalonice. Má k nim blízký, až otcovský vztah, a proto jim upřímně říká, aby se nermoutili, když jim někdo blízký zemře, „jako ti, kteří nemají naděje“ (1Te 4,13). Říká, že „Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu“ (1Te 4,14). Jsou to opravdu krásná slova, ale těžko se říkají nahlas tváří v tvář pozůstalým vdovcům, vdovám, rodičům, dětem, vnoučatům, přátelům. Ani víra v blízkost Ježíše Krista nás neosvobodí od žalu a prázdnoty, která nás bezprostředně po ztrátě blízkého člověka obestře.

Ale naděje není velký zářící lustr, který nás neustále udržuje v záři svého světla. Naděje je světélko ve tmě. Je tu od toho, aby nás ze tmy a smutku vyvedlo ven na světlo. A proto truchleme pro své blízké, plačme a rozlučme se s nimi, ale věřme, že odloučení je jen nakrátko. Po smutku má následovat vděčnost za čas zde společně prožitý a potom pokoj a očekávání času, kdy se zas sejdeme „až zazní zvuk polnice“.

Na konci ledna nás do věčnosti předešel br. farář Luděk Rejchrt. Pro mnohé z nás znamenal velice mnoho. I já jsem jedna z těch, kterým před mnoha lety otevřel svou laskavou náruč a přijal mne do Branického sboru. Požehnal mému manželství, žehnal při večeři Páně mým dětem. Také pro něj truchlím, stejně jako budu truchlit pro své rodiče a všechny blízké, kteří mě ve smrti předejdou. Mám však také úctu k jeho rodině. (Vždyť paní Noemi byla také léta obětavou manželkou faráře. Což je někdy služba nelehká a nevděčná. I jí jako sbor za mnohé vděčíme.) Nebyl přece jen „mým farářem“. Byl také manželem a otcem. Z úcty k jeho památce a jeho rodině respektuji jejich touhu po pokoji a samotě. Proto chápu, že se během začátku února nekonaly žádné obřady ani setkání bez domluvy s rodinou.

Jsem velmi vděčná, že se nakonec podařilo domluvit termín a 30. 3. od 14.00 hodin se budeme moci s br. Rejchtem v našem sboru s vděčnou vzpomínkou rozloučit. A že to je až dva měsíce po jeho odchodu? No a co? Co je to proti věčnosti? Přece na něj budeme vzpomínat déle než jen dva měsíce. Věřím, že v našich vzpomínkách bude až do naší smrti. A až zazní ta polnice, tak se zase sejdeme. Takže přichází čas pro ten pokoj a radostné očekávání.

(Tato úvaha je můj osobní názor a postoj.)

Marie Procházková

VZPOMÍNKY NA JIŘINKU ADAMCOVOU

NÁVŠTĚVA U MALÍŘKY
(Jiřině Adamcové)

Očistná lázeň / říjnovým akvarelem vybarvených listů / a je to její zahrada
Bystrozraké pokoje / ke stropu naplněné pulzujícím obzorem / a je to její dům
Památeční aršíky / na nichž se odehrávají mocné čáry života / a jsou to její dlaně
Poutní reliéf / vystupující z bolu i sladkých svodů / a je to její tvář
Plaché postavy / přehupující se křepce přes drapérie dnů / a jsou to její strážní
andělé
A meditace neustálá – / být laskavou matkou zjevených věcí / co na mysli ve
tmách vytanuly / a na světle božím

přistupují blíž –

Ester Brandejsová, 2012

Jak jsem se nedávno dozvěděla, opustila nás naše sestra v Pánu Ježíši Jiřinka. Její odchod mě zasáhl, a protože jsem neměla již možnost se s ní rozloučit osobně, činím tak aspoň zprostředkovaně krátkou reminiscencí vzpomínek, které na ní mám, jako určitou formou rozloučení s ní.

S Jiřinkou jsem se několikrát setkala nejen v branickém kostele, ale také osobně při různých příležitostech jejího soukromého nebo profesního života. Pokaždé mě zaujala tím, že byla navenek malé a útlé postavy. Řeknu-li to poeticky – byla malinká a droboučká, nicméně byla v ní obrovská vnitřní síla, která z ní doslova tryskala ven v podobě velmi chytrých a bystrých postřehů, spousty básniček a básní, deníků a to nemluvím o jejích obrazech a grafikách, které byly, jsou a budou pro mě vždy úžasné a plné dynamiky, pohybu a síly. Jiřinka si nelámala hlavu konvencemi, ona prostě byla svá, a svá zůstala až do konce života. Ten život, který v ní byl, rozdávala svému okolí v bohatých přehrších a nikdy se neptala na to „Co za to?“ jak je v dnešní době v našem a nejenom našem kraji dobrým zvykem. Ona prostě tvořila, bylo to v ní a muselo to ven. Svou tvorbou obohacovala všechny okolo. Zkrátka a dobře byla to charismatická osobnost, která měla česky řečeno drajv.

A teď bych Vám chtěla předestřít několik vzpomínek, které na ní mám.

Jednou jsem byla u ní v bytě, bylo překrásné jarní počasí a ona mi ukázala na zahradu, která k jejímu domu patřila. Byly v ní vzrostlé stromy, už ani nevím, jakého druhu. Jiřinka zapálená povídáním o obrazech a rodné Moravě, ukázala rukou směrem do zahrady a řekla: „Podívej se na ty stromy, jak jsou nádherné a vzrostlé. A to je chtěli vykácet. Dokud budu živá, budu je chránit, nesnáším, když se kácí stromy, ten strom prostě žije.“

Její láska k životu a neutuchající vnitřní baterie se projevy také v situaci, kdy se připomínalo velmi smutné výročí v souvislosti s druhou světovou válkou a umučenými židovskými vězni v nacistickém koncentračním táboře Terezín. Tehdy ji požádala, myslím, že židovská obec, jestli by jim tam neuspořádala výstavu na toto téma.

Jelikož Jiřinka byla svá a jelikož jí to velmi myslelo, řekla mi jednou, když jsem u ní byla a když se potýkala s obrazy, které tam měly být vystavené, asi toto: „Víš, Martino, ona je to obrovská tragédie, kterou ten národ prošel. To se nedá popřít, jenže, děvečko moje zlatá, život je silnější než smrt a já jim to namaluji. Ne žádné smrtky, kříže, slzy, ale hezky namaluju cyklus na téma Píseň písní. Vždyť to je tam drželo nad vodou, aspoň ty, kteří tu hrůzu přežili. Uvidíš, žádné slzy a kapesník, ale pěkně Píseň písní, já to tam rozpálím.“ A rozpálila, výstava jejího cyklu byla úspěšná a sklidila povděk.

Naposledy mě Jiřinka obdarovala, když jsem přijala její pozvání na její poslední výstavu v Domově pro seniory, kde žila v závěrečném období svého života. Návštěvnost byla slušná, byli tam všichni ti, kteří jí měli rádi a hrála muzika – moravské písničky. Jednu lepší než druhou a hezky od podlahy. Lidé posedávali, tu měli chuť vyskočit ze židle nebo dupnout nohou hezky do rytmu, házelo to tam s námi jedna radost a Jiřinka zářila. Bylo to pro ni a na nás všechny se přelévávala ta krásná a radostná atmosféra z jejího rodného Moravského Slovácka.

Pak obrázky a trocha vínečka, slaniny, úžasné. Jiřinka na sklonku života sice dostala, ale obdarovala mnohem víc, nás všechny, kteří jsme tam byli.

No a pak jsem jí už neviděla ani neslyšela.

Teď bych vložila útržek jednoho rozhovoru s katolickým knězem, který prožil velmi těžké časy a kterému je něco víc než devadesát let. V souvislosti o úmrtí a konci života m i řekl památečnou větu: „Já se nebojím, zatím se každý smrti dožil.“ Když tak o tom přemýšlím kolem a kolem, Jiřinka měla naplněný život. Byla tvořivá, vstřícná a velkorysá až do jeho konce. Dožila se smrti bez ztráty květiny, bez ztráty svých priorit. Byla vnitřně svobodná a to jí provázelo celý život. Co víc jí lze přát než tichou, klidnou smrt po té dlouhé životní štrapáci a rozloučení s těmi, kteří jí měli a mají rádi. A té se dožila.

S úctou a láskou MV

Pán Ježíš řekl:
Já jsem vzkříšení
a život.

Vzpomínka
na akad. malírku
a grafičku

Kdo věří ve mne,
- i kdyby umřel, Jan
bude žít. 11,25.

Jiřinu Adamcovou.

„Neraslaný dopis“

Vážená a milá Jiřinko,
kdybys ještě dnes byla na tomto světě
s námi, ráda bych Ti řekla, co jsem
nestáčila dostatečně dříve,
proto nyní, touto formou, tak činím pro milé
sestry i bratry.

Zajímavé bylo, ač naše rozhovory nebyly
tak časté (pro vyřízenost životů nás obou -,
při sejiti pochopa a porozumění nás
naplňovalo.

Po našem seznámení v evang. sboru
v Praze 4-Braníkú jsem se k Tobě Jiřinko
přibližovala tak zv. „po špičkách“, když jsem si
vzpomněla na Troji mozaiku z metra

Mám živě před sebou,
když jsi nás (mne s manželem) pozvala
k vám do vily; bylo to v době, kdy ještě
žila Troje věřící - zislechtila, milá maminka,
s upřímným pohledem i slovy.

Druhým silným bodem nárůstěry bylo
prohlášení tříech velkých grafických listů,
s radostí, dále o to větší (že to jedno tvé
umělecké dílo (mne oslovující, silně), jsem si
anohta odněsti do svého domova. Díky.

Radostně jsem Jirínko, s Tebou prožívala
Troji výstavu v tom vanešeném prostoru ticha,
na galerii v katol. chrámu u Salvátora.

(Díky, Th. Dr. Halíkovi).

Milé sesterské sejiti, potěšující nás všechny,
bylo Jirínko, opět si Tebe ve vile.

Jakou jsi mi způsobila radost se sestrami,
když jste překonaly stoupání modřanským
parkem až k bývalé Zvonici (tehdy obnovené),
kde jsem měla výstavu oleji:

"Česká krajina a pražské motivy."

Děkuji, Jirínko, vždy jsi mne povzbuzovala
v této mé práci -

Škoda, že jsme se později nemohly častěji
vidat v našem milém-branickém hostele, když
můj nejmladší syn Zvonimir, se stal evang.
farářem v Praze 4-Modřanech;

také nám oběma přibývala léta, občas
- i zdravotní potíže, neb přeplněné dny.

Založení rodiny třeho syna, a v rodinách
mých synů přibývalo v noučat (-15),
prarnoučat 28.

Jsem vděčná, (a vlastní malir. práce).

že jsem se ráas

dověděla, že milé sestry,

(i celý sbor) ohystaji, Jirínko,

Troje devadesátiny. Abych sepsala

gratulaci, abych upravila svoje zdravotní

a časové možnosti - a přišla

radostně přít!

Jako vždy Jiřínko,
i v těch devadesáti letech,
jsi reprezentovala, ~~jsi~~
křesťanskou výtvarnici,
slovem, vzhledem,
svým vztahem k nám všem,
kdo jsme Tě měli rádi;
[ještě po gratulaci
jsi měla tajem i o moji budoucnosti
- vystavě. Díky!

Vážíli jsme si Tě, Jiřínko, pro Troji víru,
pro Troje umění, a při tom pro pokoru
- v tichosti.

Díky Pánu Bohu,

za celý život sestry a přítelkyně
Jiřínky, že žila s námi
- v evangelickém sboru v Praze-Braníkú -
Zůstanou nám zde, jen pěkné vzpomínky,
- a hlavně darovaná Naděje
- v Pánu Kristu Spasiteli
- přesahující naše životy -
z Boží milosti!

(V Praze
4.
únor
2019)

Marta Šimová

O ZAČÁTKÁCH HERRNHUTSKÝCH HESEL

Ke dni 3. května 1728 je v herrnhutském diariu poznamenáno: „V hodině zpěvu bylo velké probuzení. Pan hrabě Zinzendorf začal zpívat verš Láska ho sem púdila etc., a pak začal novou metodu – začal dávat něco s sebou.“ To „něco“ byl toho dne verš ze zpívané písně o Kristově lásce. Ten si měli účastníci hodiny zpěvů vzít s sebou do příštího dne jako heslo, jako parolu bojovníků proti hříchu.

Myšlenka se hned zalíbila, heslo bylo od toho dne vyhlášováno každý večer. Všichni obyvatelé Herrnhutu si je měli celý den připomínat, o něm mezi sebou mluvit a podle toho také žít. Aby na heslo nebylo zapomenuto, šel každé ráno jeden bratr od domu k domu, pozdravil jeho obyvatele vyhlášeným heslem, přidal několik svých slov a očekával jejich potvrzení či doplnění. V „roznášení“ hesel se bratři podle jistého řádu střídali. Roznášení hesel bylo ranním duchovním povzbuzením, dávalo dobrou příležitost k tomu, aby se obyvatelé lépe poznali a nikdo nezůstal celý den bez návštěvy. Bratr roznášející hesla podával o své službě zprávu vedení sboru, což přispělo k tomu, že si Zinzendorf a starší sboru udržovali stále aktuální přehled nejen o duchovní situaci v jednotlivých rodinách.

Z hesel prvních tří let se dochoval pouze jeden fragment rukopisu z doby 1. ledna do září 1729. Na něm lze pozorovat, jak k heslům vyňatým ze soudobých písní přibývala hesla vybraná z Bible, především ze Žalmů. Po více než dvou letech se Zinzendorf rozhodl vypracovat hesla na celý rok dopředu, aby, jak později vysvětloval, „to nevypadalo tak, jakoby bylo heslem vědomě cíleno na tu nebo onu okolnost.“ Pro rok 1731 byla tedy vytištěna první herrnhutská hesla, která měla už tříletou tradici. V tištěné podobě však mohla být dobře uplatněna pro každý den kombinace biblického verše a verše z novější písně. Podoba každoročně tištěných hesel se dále vyvíjela, ale podstatná myšlenka zůstala: heslo dne se mělo na jedné straně dotýkat každého člena bratrského společenství osobně, na druhé straně mělo zároveň upevňovat společenství jako celek. Jak prameny dokládají, svůj účel hesla opravdu příkladně plnila.

Tisk hesel přišel právě včas. Už v následujícím roce se vydali na cestu první misionáři a bratrská církev se začala rozrůstat. V dalších letech vznikaly nové sbory. Hesla všechny členy a sbory bratrské církve, jakkoli od sebe vzdálené, spojovala. V roce 1741 vyšla hesla tiskem ve francozštině, o dva roky později v angličtině, pak v holandštině. Misionáři překládali denní hesla jak uměli, nejdříve jen den ze dne do jazyků domorodců. Také Češi se museli poměrně dlouho spokojit jen s každodenním tlumočením aktuálního hesla. Počátkem roku 1746 měli v Rixdorfu poprvé hesla přeložena do češtiny už předem na celý rok, ale na tisk nebylo. Až v roce 1758 Češi dostali nový bratrský zpěvník a také tištěné „Lozunky

Bratrské Církvě“, které však byly pro začátek omezeny jen na biblické verše.

Pokud Zinzendorf žil, vypracovával hesla sám, zpravidla za pomoci Anny Nitschmannové. Biblické verše se staly členům bratrské církve nezbytným základem každodenního rozjímání, sloužily k povzbuzení, napomenutí a v neposlední řadě i k poučení. Zinzendorf to svým bratřím a sestřám v roce 1751 spočítal: „Pokud jste nezanedbávali, za dvacet let jste se museli naučit 5000 veršů.“ Přitom mu šlo o to, aby biblické verše byly chápány v souvislosti s textem, z něhož byly vybrány. K tomu sloužil krátký výklad v hodinách zpěvů, a také bratří, kteří hesla roznášeli, měli souvislosti dobře znát. Jak autobiografické životopisy dokládají, členové bratrské církve přijímali hesla s velkou vážností. Hesla podstatně ovlivňovala jejich rozhodování a až do smrti si pamatovali hesla, která padla na významné dny v jejich životě.

Úprava tištěných hesel se měnila, do knížečky přibývaly během desetiletí a staletí vedle biblických a písňových veršů i další složky (především odkaz na biblickou četbu). Od roku 1967 bývají místo veršů z písní uváděny často i výňatky z liturgií a modliteb. Po Zinzendorfově smrti se základní biblické verše brzy začaly vybírat losem a toto losování, které se stalo pevným rituálem, se dodnes každoročně opakuje. Los určuje heslo (biblický verš) ze Starého zákona, k němu je pak vyhledán verš z Nového zákona a verš z písně nebo výňatek z modlitby. Hesla jsou dnes překládána a vydávána ve více než 50 jazycích a zvláště v zemích, kde se mluví německy, se těší velké oblibě, a to nejen v Jednotě bratrské, nýbrž v celé ekumeně: v zemských evangelických církvích, ve svobodných církvích a vlastní je i někteří katolíci. Úspěch hesel podněcuje i pokusy o alternativy, např. z katolické strany, a výjimečně i ze strany sekulární, v kterémžto případě nejsou hesla vyhledávána z Bible, nýbrž z literatury a slavných citátů.

V roce 2017 jsme zameškali připomenout nejen 290. výročí vzniku herrnhutských hesel, nýbrž i 260. výročí tisku českých hesel. Do českých hesel lze nahlédnout i v internetu. Zkušenost učí, že hesla plní dodnes svůj účel, když jsou přijímána podle původního návodu, tj. když jsou během dne častěji připomínána.

převzato z věstníku Exulant, redakčně zkráceno

STRUČNĚ O AUTORCE ČLÁNKU.

Promovaná historička Edita Štěříková, dcera evangelického faráře, studovala v letech 1955–1960 na FF UK v Praze obor archivnictví. Po promoci jí bylo upíráno právo na práci v oboru i mimo obor. Východiskem byla emigrace do NSR. Dlouhodobě se zabývá problematikou pobělohorského exilu.

Z téměř 30 publikací alespoň několik: Exulantská útočiště v Lužici a Sasku, Česká emigrace do Pruského Slezska v 18. století, Jednota bratrská v Lešně, O manželkách kněží, farářů a kazatelů, Více sluší poslouchati Boha než lidi (k 70. výročí návratu potomků českých exulantů – včetně životopisu jedné členky našeho sboru).

R. Nývltová

ARMÁDA SPÁSY

V neděli 10. února kázal v našem kostele laický kazatel Antonín Plachý na text 3. kapitoly Danielova proroctví o Boží věrnosti.

Protože pracuje již téměř 30 let s lidmi bez domova a je současně metodik kvality sociálních služeb Armády spásy, po bohoslužbách nám v Evenu povídal o činnosti Armády spásy a dalších pomáhajících organizací.

Kromě zkušeností z jeho práce jsme se dozvěděli také mnoho podnětného, jak se můžeme i my zapojit tak, abychom pomohli a přitom neškodili jim i sobě.

JP

Po přednášce Antonína Plachého mi především utkvěla v paměti tato slova:

„Zakončím citátem zakladatele Armády spásy Williama Bootha, který celý svůj život zasvětil právě těm nejubožejším a nejpotřebnějším: *„Dokud budou ženy plakat, nepřestanu bojovat. Dokud budou děti hladovět, nepřestanu bojovat. Dokud se budou muži vracet do vězení, nepřestanu bojovat. Dokud tady budou opilci a prostitutky, dokud tady bude jediná duše bez Božího světla, nepřestanu bojovat. Budu bojovat až do úplného konce.“*

Tomáš Bedrník

NA ZÁVĚR OCITUJME PRAPOR SPÁSY Z ROKU 1934:

„Nezapomeňte na syny a dcery bídy. Navštěvujete je někdy? Pojdme spolu na dvě tři návštěvy. Tak tady je byt – šestičlenná rodina, jedí, pijí, spí, sedí a umírají v jediném pokojíčku. Tady je doupě opilce – bez nábytku, žena učiněná kostra, děti v cärech a otec týrá oběti svého zanedbání. Tady chodí nezaměstnaní z místa na místo, hledají práci, které není. Tamhle jsou ubozí vězňové, zahrabaní v zločinu, chodící z vězení do vězení. Tady jsou dcery hanby, na nichž se páše bezpráví, nemocné, zničené, sestupující po temných cestách.

Říkáte si, že se tam dostali vlastní vinou? Možná, ale to není dostatečnou omluvou, abychom jim nepomohli. Než vytáhnete topícího člověka z vody, nechcete po něm vysvědčení o jeho ctnostech. A než vysvobodíte někoho z hořícího domu, nežádáte, aby vás ujistil, že zaplatil nájem. Co však máme dělat? Spokojíme se s tím, že zazpíváme písničku, pomodlíme se anebo dobře poradíme? Ne! Tisíckrát ne! Smilujeme se nad nimi, nasytíme je, napravíme je, zaměstnáme je!

Snad nás mnozí zklamou – docela možno – ale na nás je pomáhat jim přese všechno a to je ten nejpraktičtější, nejekonomičtější lék podle příkladu Kristova.“

PROSBA Z HEAVENU

Jak víte, každé úterý dopoledne se v kostele schází hEaVEN – klub pro malé děti s doprovodem. Krátký biblický program připravuje br. farář Jaroslav Pechar, popovídáme však někoho, kdo by se někdy ujal dětského programu (drobné hraní, cvičení a tvoření, celkově do 1,5 h).

Inspirace, co dělat s dětmi, je extenzivně shromážděná, jde tedy spíš o ochotu přiložit ruku k dílu. Ideální je vzít si tento program na starost třeba jednou za měsíc či v určitém období. Bylo by skvělé, pokud by se někdo mohl zapojit, aby tato služba mohla v tomto duchu nadále pokračovat. Kdo jste ochotni, ozvěte se prosím Adéle Bedrníkové (adela.bedrnikova@gmail.com).

AB

LEGO PÁRTY

aneb stále aktuální pozvánka

Z minulého čísla přetiskujeme stále aktuální pozvánku s následující prosbou: **Kdokoli, kdo můžete a chcete, přispějte něčím dětem ke svačině (pomazánky a pečivo, buchta, ovoce). Díky!**

AB

LEGO párty

pro děti od 5 let s možností účasti rodičů/prarodičů

9. 3. 2019

9.30–16.30

ČCE Braník (Modřanská 1821/118, Praha 4)

cena: 50 Kč, oběd zajištěn

přihlašování + dotazy do 2. 3. 2019 na: branik@evangnet.cz
(do předmětu: „LEGO“)

BRANÍXOBĚ

V neděli 17. 2. se po bohoslužbách konal již 10. ročník kulturního-freestylového festivalu BraníXobě.

Úvodní píseň *Desítka, aneb píseň pythagorejsko-křesťanská*, zahrál a zapěl br. farář Jaroslav F. Pechar:

Abychom byli jak pythagorejci,
ne ovšem podobní jak vejce vejci,
nechci vám teď tady odříkat znovu
tu přeslavnou větu Pýthagorovu.

Neb BraníXobě má desátý ročník,
stane se ze mě moudrosti tlumočník,
sdělím vám teď tady výsledek besed,
jaká že hlubokost je v čísle deset.

Jistě odhadnete jaká číslice,
byla pro pythagorejce nejvyšší špice,
ve které mnohost všech věcí se skrývá,
ať už je to věc živá či neživá

V jedničce skrývá se tajemství bodu,
v čase i prostoru okamžik zrodu,
chcete-li dojít pomoci či rady,
začněte řešit to „tedko a tady“!

Ve dvojce skrývá se zřetelná čára,
to když v nás na místě pochybnost hárál!
Neboj se hledat, běž jak maratonec,
co mělo začátek, to má i konec

Ve trojce, když budeš přemýšlet trochu,
rozpoznáš bez debat zřetelnou plochu.
Svět skýtá řešení, no tak se dostaň
dopředu, dozadu anebo do stran.

Když ale ve světě odpověď není,
Pýthagorejci nabízí řešení,
čtyřka je prostor tak pohlédni vzhůru,
zaplaš tak obavy jak noční můru.

Když si pak počítáš raz, dva, tři, čtyři,
poznáš hned, kam Pýthagoras tím míří
matika prvňáčků odpověď dává,
že v čísle deset je ta dobrá zpráva.

Že žádná starost už bez konce není,
že každý problém má svoje řešení.
No tak se nestrachuj, ty můj trumbero
Jenom si připomínej Desatero.

Legendární branické uskupení **Babinec** poskytl několik dobrých rad do života s úvodním citátem: **Člověk je bohatý tím, co udělal pro druhé.** J. W. Goethe

(foto na další stránce)

Tomáš Bedrník vyprávěl historku o vodáckém táboře a anabázi s hraniční stráží.

(foto na další stránce)

Na závěr se představily **Johanka Chadimová** a **Bára Brychová** jako duo pojmenované **Slizcí plyšáci**. V jejich divadélku byl ve zkrácené podobě ztvárněn souboj Davida a Goliáše:

moderoval *Jan Winkelhöfer*

KVÍZY (OPRAVY)

Do článku Kvízy na str. 16 únorové Brány jsem dodal několik chybných údajů. Roli presidenta nebude hrát Michal Mazný, protože onemocněl. Výbor dobré vůle, založený Olgou Havlovou, existuje i nadále a provádí charitativní činnost.

Kvíz 2 Atentát se hraje 5. 5. 2019. „Dobová fotografie“ patří ke kvízu 2. Kromě nejstarší dcery, provdané v Sudetech za Němce (pravý okraj snímku), představuje obrázek celou rodinu Novákových popravenou 24. 10. 1942 v Mauthausenu za pomáhání parašutistům. Ke snadnějšímu určení celého jména parašutisty Jana Křtitele (hraje Jan Lukáš) sděluji, že počáteční velké písmeno příjmení je na 12. místě abecedy a zbývající 4 písmena jsou podobná slovům Kruliš, Dobříš, ostříš. Václava, nadšeného Sokola bude hrát Dr. Slavíček.

Omlouvám se za nepozornost, s níž jsem zprávu o kvízech uveřejnil.

Jiří Čujan, 4. 2. 2019

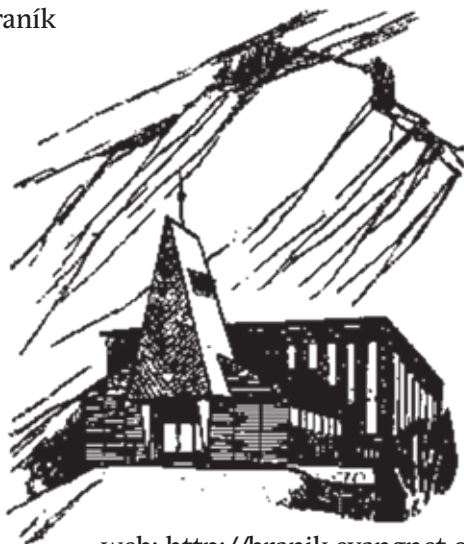
KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 3/březen 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

TĚŽKO SE S TĚBOU LOUČÍ,
TĚŽKÉ JE BEZ TEBE ŽÍT,
LÁSKA VŠAK SMRTÍ NEKONČÍ,
V SRDCI TĚ STÁLE BUDEME MÍT

